

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. Пловдив, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Вера Ив. Иванова
Членове: Катя Ст. Пенчева
Величка П. Белева

при участието на секретаря Мила Д. Тошева
като разгледа докладваното от Катя Ст. Пенчева Въззивно търговско дело № 20215001000617 по описа за 2021 година

Производството е въззивно по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение №260131/26.11.2020г., постановено по търг. д. №169/2018г. по описа на окръжен съд С.З., е признато за установено, че „П.х.” АД (в несъстоятелност), ЕИК ***** не дължи на „Е.х.л.” следните вземания :

- вземане в размер на 6 267 250,46 евро, с легова равностойност 12 257 676,47 лв., представляващи обезщетение за неизпълнен договор, установено с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.36 от списъка на приетите вземания/;
- вземане в размер на 6 597 878,23лв., представляващи лихва за забава върху обезщетение за неизпълнен договор, установено с решение по т.дело № 4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.37 от списъка от списъка на приетите вземания/;
- 738 110,39лв., представляващи съдебни разноси, установени с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.38 от списъка от списъка на приетите вземания/;
- 34 319,11лв., представляващи съдебни разноси в производството по т.дело № 83/2014г. на Окръжен съд - С.З. /т.39 от списъка от списъка на приетите вземания/.

„Е.х.л.”, „П.х.” АД /в несъстоятелност/ са осъдени да заплатят на „Н.К.З.” ЕООД, ЕИК ***** сумата 2 040лв. - разноси в производството.

С решение №260034/29.01.2021г., постановено в производство по чл.247 от ГПК, „Е.х.л.” е осъдено да заплати по сметка на окръжен съд С.З. сумата от 196 279,84лв. – държавна такса.

Решение №260131/26.11.2020г. е обжалвано от ответника в първоинстанционното производство – „Е.х.л.". На първо място жалбоподателят се позовава на недопустимост на обжалваното решение, поради постановяването му по искова молба, която не е предявена в преклузивния срок по чл.694 ал.6 от ТЗ. Вторият сочен довод за недопустимост на обжалваното решение се свежда до характера на оспорените вземания – на таки, установени с влязло в сила съдебно решение. На следващо място се твърди, че решението е неправилно, постановено в противоречие на материалния закон, при съществени процесуални нарушения и е необосновано. Твърди се, че съдът се е произнесъл по непредявени с исковата молба основания, по недопустимо служебно въведен предмет на делото, при нарушение на диспозитивното начало. Въведено е оплакване, че първоинстанционният съд е допуснал съществено нарушение на правилото за съвкупна преценка на доказателствата по делото, както и на императивното правило за зачитане на влязло в сила съдебно решение, визирано в чл.297 от ГПК. Наведени са и подробни доводи за нарушение правилото на чл.146 от ГПК – непълен и неточен доклад по делото, както и нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест. Анализирани са мотивите на първоинстанционното решение, довели до извод за несъществуване на спорните вземания и е изразено становище за тяхната необоснованост. Иск се отменя на обжалваното решение и постановяване на друго, с което отрицателният установителен иск да бъде отхвърлен.

Ответник - жалбата „Н.-К.З.“ ЕООД, в представения отговор по чл.263 ал.1 от ГПК, оспорва изцяло същата.

Не е постъпил отговор от „П.х.“ АД /в несъстоятелност/. Редовно призовано, дружеството - длъжник не се представлява в съдебно заседание и не изразява становище по въззивната жалба.

Синдикът З.Н. /синдик към момента на подаване на въззивната жалба/ и настоящият синдик М.В. изразяват становище, че въззивната жалба е неоснователна.

От „Е.х.л.“ е депозирана въззивна жалба и срещу решение №260034/29.01.2021г., с оплакване за неговата недопустимост и неправилност.

Постъпил е отговор по тази въззивна жалба от „Н.-К.З.“ ЕООД, с който същата се оспорва изцяло.

С въззивната жалба и постъпилия отговор не се предявяват доказателствени искания.

Страните претендират сторените по делото разноски.

Подадените две въззивни жалби са допустими, като депозирани в законоустановения срок от надлежна страна и с предписаното от закона съдържание.

Апелативният съд, след като съобрази оплакванията, изложени в жалбите и доводите на страните, с оглед разпоредбите на чл.269 и чл.271 от ГПК и след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Предмет на обжалване в настоящия процес е валидно и допустимо

решение.

Същото е постановено по предявен от „Н.К.З.” ЕООД, ЕИК *****, против „Е.х.л.” със седалище и адрес на управление: Н., К., ул.”А.П.”№**, Л.Х., А.А., регистрирано в регистъра на дружествата по №*****, представлявано от Г.К. и М.М. и „П.х.”АД /в несъстоятелност/, ЕИК *****, като задължителен участник в производството съгласно чл.694 ал.4 е и синдикът, който понастоящем е М.В., отрицателен установителен иск по чл.694 ал.3, т.1 от ТЗ за несъществуване на предявени в срока по чл.685 ТЗ и приети от синдика вземания, под точки 36, 37, 38 и 39, а именно: 1. вземане в размер на 6 267 250,46 евро, с левова равностойност 12 257 676,47лв., представляващи обезщетение за неизпълнен договор, установено със сила на пресъдено нещо между длъжника и кредитора с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС /т.36 от списъка/; 2. вземане в размер на 6 597 878,23лв., представляващи лихва за забава върху обезщетение за неизпълнен договор, установено със сила на пресъдено нещо между длъжника и кредитора с решение по т.дело № 4936/2011 година на СГС /т.37 от списъка/; 3. 738 110,39лв., представляващи съдебни разноски, установени със сила на пресъдено нещо между длъжника и кредитора с решение по т.дело № 4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.38 от списъка/; 4. 34 319,11лв., представляващи съдебни разноски в производството по т.дело №83/2014г. на Окръжен съд - С.З. /т.39 от списъка/.

Ищецът твърди, че тъй като вземането под точка 36 от списъка на приетите вземания се основава на съдебно решение, което е постановено преди датата на решението за откриване на производството по несъстоятелност, същото не попада в хипотезата на чл. 691 ТЗ, поради което може да бъде оспорено на общо основание. Ищецът твърди, че процесните вземания били предявени без да е установено съществуването на кредитора и надлежно учредената представителна власт в полза на лицето, подписало молбата за предявяване. При липса на доказана правосубектност, респективно надлежно учредена представителна власт и невъзможност тези обстоятелства да бъдат проверени служебно от съда по несъстоятелността, следвало извод за липса на предявяване на вземането в сроковете по чл.685 чл.688 от ТЗ, поради което същото било погасено и не съществувало към момента на постановяване на определението от 08.06.2018г.

Приетото под точка 36 вземане е формирано на основание влязло в сила съдебно решение за заплащане на обезщетение по неизпълнен договор, в резултат на причинени вреди, настъпили след отнемане от страна на КРС на разрешения, издадени на „Т.Т.“ АД. Сочи се, че последното е дъщерно дружество, чийто капитал се притежава от „П.х.“ АД и „Е.х.л.“ и по отношение на което е открито производство по несъстоятелност. Твърдяната вреда произтича от неизпълнение на задължение за предоставяне на парични средства от „П.х.“ АД в полза на „Т.Т.“ АД, респективно изпадане на дружеството в несъстоятелност и невъзможност за „Е.х.л.“ да получи предоставени от него парични средства.

Ищецът счита, че тъй като по своята същност производство за обявяване в несъстоятелност представлява процедура за удовлетворяване на кредиторите на дружеството-длъжник, поради което претенциите на „Е.х.л.“ срещу „Т.Т.“ АД е следвало да бъдат реализирани в това производството по несъстоятелност на последното. Твърди се, че страните по т.дело № 4936/2011г. на СГС са симулирали процес като по такъв начин вземането на „Е.х.л.“ срещу „Т.Т.“ АД е трансформирано във вземане срещу „П.х.“ АД без такова задължение да е съществувало. Наведени са доводи, че съдебното решение, постановено по т.дело № 4936/2011г. на СГС, няма обвързваща сила по отношение на останалите кредитори в производството по несъстоятелност, поради което при предявяване на вземането си „Е.х.л.“ е следвало да го докаже по основание и размер /цитира Определение № 465 от 11.08.2017 г. по т.д.№ 1224/2017 г. на ВКС, ТК, Второ търговско отделение/. Твърди се, че отношенията между „П.х.“ АД и „Е.х.л.“ относно изпълнение на сключено помежду им споразумение от 16.12.2009г. са били уредени с извънсъдебно споразумение, поради което вземане, основано на влязло в сила съдебно решение по т.дело № 4936/2011г. на СГС не съществува. Оспорва се надлежната представителна власт на подалия молбата за оттегляне на въззивната жалба срещу решението по т.дело № 4936/2011г. на СГС - Д.Е..

Искането, с което е сезиран съдът е да се постанови решение, с което да се признае за установено, че „П.х.“ АД /в несъстоятелност/, не дължи на „Е.х.л.“ горепосочените в четири пункта вземания.

Ответникът „Е.х.л.“ оспорва предявения иск. Оспорва всички фактически твърдения и правни доводи на ищеца. Възраженията по

допустимостта и основателността на предявения иск се поддържат с въззивната жалба, посочени по-горе.

Синдикът на „П.х.” АД /в несъстоятелност/ е изразил становище за основателност на предявения иск.

„П.х.” АД /в несъстоятелност, чрез пълномощника си, е изразил становище, че счита иска за допустим и основателен.

При така посочените твърдения и възражения на участниците в производството, въззивната инстанция намира за установено следното:

Предпоставките за допустимост на отрицателния установителен иск по чл.694 ал.3, т.1 от ТЗ са: оспорващият кредитор да е предявил възражение срещу приетото вземане на друг кредитор; възражението да е разгледано по реда на чл.692 от ТЗ и бидейки прието за неоснователно от съда по несъстоятелността, да е оставено без уважение; да е спазен 14-дневният срок по чл.694 ал.6 от ТЗ за предявяване на иска.

Неоснователно е оплакването на жалбоподателя за недопустимост на предявения иск, поради липсата на последната предпоставка – непредявяване на иска в преклузивния 14-дневен срок от датата на обявяване в Търговския регистър на определението по чл.692 ал.4 от ТЗ.

С решение №3 14/25.10.2016г. по т.д. №83/2014г. на окръжен съд С.З., по реда на чл.630 ал.1 от ТЗ е обявена неплатежоспособността на „П.х.” АД, определена е начална дата на неплатежоспособността 31.12.2011г.; открито е производство по несъстоятелност, с произтичащите от това последици. Решението е обявено в ТРРЮЛНЦ на 25.10.2016г. Синдикът е съставил списък на приетите предявени вземания по чл.685 от ТЗ, който списък е обявен в ТРРЮЛНЦ по партидата на дружеството на 23.12.2016г. Срещу приетите вземания на „Е.х.л.”, в срока на чл.690 ТЗ е подадено възражение от „Н.К.З.” ЕООД. С определение №655/08.06.2018г., съдът по несъстоятелността е приел, че възражението е неоснователно и го е оставил без уважение, като е одобрил списъка на приетите предявени вземания с включени оспорените вземания на „Е.х.л.”. Определението е обявено в ТРРЮЛНЦ на същата дата – 08.06.2018г. Исковата молба е заведена в деловодството на ОС С.З. на 25.06.2018г., но видно от отразяването върху същата и клеймото върху приложения пощенски плик – исковата молба е изпратена по пощата на 21.06.2018г. – т.е. – в преклузивния 14-дневен срок по чл.694 ал.4 от ТЗ. Правилни и обосновани са констатациите на

първоинстанционния съд и обоснования извод за допустимост на предявения иск, изведени от следните данни: Съгласно справка изх. №182/21.12.2018г., издадена от офис мениджъра на пощенски клон 7 С.С.С., пощенската пратка е с подател именно ищецът и получател Окръжен съд С.З., създадена е на 21.06.2018г. и експедирана от пощенския клон към местоназначението ѝ на 22.06.2018г., което съвпада с данните от съдържащите се върху пощенския плик клейма и идентификационни данни. Съгласно писмо вх. №6575/17.05.2019г. от Б.п. ЕАД , както и отговор от Главния изпълнителен директор на дружество с вх. №15635/06.12.2019г. пощенската пратка, с която исковата молба е постъпила в съда, е приета от пощенския клон на 21.06.2018г., каквато е и датата на системния бон, удостоверяващ приемането на пратката. Доколкото се касае за проверка по допустимостта на иска, за която допустимост съдът следи служебно, извършвайки горните констатации, първоинстанционният съд не е нарушил диспозитивното начало, както се твърди във въззивната жалба.

Неоснователно е и второто оплакване за недопустимост на обжалваното решение, основаващо се на доводи, че съдът се е произнесъл по съществуването на вземания, установени със сила на пресъдено нещо, доколкото доводите в тази насока са относими към основателността на иска, а не към неговата допустимост.

Основателно е обаче оплакването за постановяване на обжалваното решение в нарушение на процесуалноправни норми, а именно – разпоредбата на чл.297 от ГПК.

Както е посочено в самата искова молба, оспорените вземания по п.1,2 и 3 са установени с влязло в сила съдебно решение - по т.дело №4936/2011г. на СГС и са главница, лихви и разноси, присъдени със сила на пресъдено нещо. Не може да се сподели тезата на ищеца и на окръжния съд, че влязлото в сила решение няма обвързваща сила по отношение на производството по несъстоятелност и че при предявяване на вземането си кредиторът „Е.х.л.“ следва да го доказва повторно по основание и размер. Вярно е, че в Определение №465/11.08.2017г. по т.д.№ 1224/2017 г. на ВКС, ТК, Второ т.о. е посочено, че силата на пресъдено нещо на решения, с които се установяват вземания срещу длъжника, но които са постановени преди откриване на производство по несъстоятелност спрямо длъжника, както и на решения,

постановени след посочения момент, но без участие на синдика, важи само между страните по делото и спрямо третите лица, за които законът е предвидил СПН да разпростре действието си - правоприемници, приобретатели на спорното право и т.н., но не и срещу останалите трети лица, включително и кредитори, спрямо които законът не е предвидил разпространение действието на СПН – вземанията, установени с тези решения могат да бъдат оспорени от посочените, необвързани от СПН трети лица кредитори, а синдикът извършва преценка дали включи посочената категория вземания в списъка на приетите вземания или не. На първо място цитираното определение е постановено по процесуалноправния въпрос за допустимост на иск по чл.694 от ТЗ с предмет – вземания, установени със сила на пресъдено нещо. Преди всичко обаче и в цитираното определение е казано, че действието на влязлото в сила съдебно решение засяга не само страните по делото, но и третите лица, за които законът е предвидил СПН да разпростре действието си. В случая следва да се направи разграничение между силата на пресъдено нещо, обвързваща страните по делото и зачитане на влязлото в сила решение. А предвиденото в закона е зачитане на решението. Съгласно разпоредбата на чл.297 от ГПК, влязлото в сила решение е задължително за съда, който го е постановил, **и за всички съдилища**, учреждения и общини в Р.Б.. Следователно влязлото в сила решение няма как да не бъде зачетено и е задължително и за иския съд, разглеждащ иск по чл.694 от ТЗ по отношение на вземане, установено с влязло в сила решение, макар и постановено преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност. Систематичното място на разпоредбата на чл.691 от ТЗ, съгласно която не може да се оспорва вземане, установено с влязло в сила съдебно решение, постановено след датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност, е непосредствено след чл.690, регламентиращ реда за предявяване на вземания срещу списъците на приетите/неприетите предявени вземания. Т.е. – разпоредбата на чл.691 от ТЗ изрично регламентира недопустимостта на възражение по чл.690 ал.1 от ТЗ срещу вземания, установени със сила на пресъденоа нещо след решението за откриване на производство по несъстоятелност. Но това не означава, че по аргумент на противното се разрешава ревизиране на влязло в сила решение преди датата на решението за откриване на производство по несъстоятелност. Съдебното решение по т.дело №4936/2011г. на СГС е влязло в сила преди

откриване на производството по несъстоятелност на „П.х.” АД и поради това спорът относно съществуване вземането на кредитора „Е.х.л.” не може да бъде повдигнат отново по реда на оспорване на вземането, като не са налице нови обстоятелства, настъпили след постановяване на решението. На практика, уважавайки иска по чл.694 от ТЗ, окръжният съд е ревизирал правилността на влязъл в сила съдебен акт, което е недопустимо извън рамките на инстанционния контрол. Мотивната част на съдебния акт - решението по т.дело №4936/2011г. на СГС, изключва воденето на симулативен съдебен процес. А повдигнатият от ищеца въпрос, че вземането е предявено от лице без представителна власт, дори и да е основателен като възражение, намира отговор в разпоредбата на чл.301 от ТЗ с оглед процесуалното поведение на ответника по предявения иск и жалбоподател във въззивното производство.

Казаното до тук се отнася на още по-голямо основание и до вземането по п.4 от исковата молба - 34 319,11лв., представляващи съдебни разноски в производството по т.дело №83/2014г. на Окръжен съд - С.З.. Вземането е присъдено с влязло в сила решение в самото производство по несъстоятелност – в исковата му фаза. Участник в това производство е и възразилият кредитор – „Н.-К.З.“ ЕООД и по отношение на него се разпростира и силата на пресъдено нещо.

По изложените съображения въззивната жалба се явява основателна, а обжалваното решение №260131/26.11.2020г., с което е уважен отрицателният установителен иск, като неправилно, следва да бъде отменено. Следва да се постанови друго, с което искът по чл.694 ал.3, т.1 от ТЗ да бъде отхвърлен.

С оглед изхода по съществото на спора, като функционално свързано с решение №260131/26.11.2020г. следва да бъде отменено и решение №260034/29.01.2021г., имащо характер на акт по чл.77 от ГПК, с което „Е.х.л.” е осъдено да заплати по сметка на окръжен съд С.З. сумата от 196 279,84лв. – държавна такса.

При този изход на делото следва да бъде отменено решение №260131/26.11.2020г. в частта, с която „Е.х.л.”, „П.х.” АД /в несъстоятелност/ са осъдени да заплатят на „Н.К.З.” ЕООД, ЕИК ***** сумата 2 040лв. - разноски в производството.

При този изход на делото на основание чл.694 ал.7, изр. последно от ТЗ дължимата се държавна такса за първоинстанционното производство следва да бъде събрана от ищеца „Н.К.З.” ЕООД. Същата е в размер на 196 279,84лв.

При този изход от спора и на основание чл.78 ал.3 от ГПК ищецът „Н.К.З.“ ЕООД следва да заплати на ответника „Е.х.л.“ направените разноски по делото за първоинстанционното производство. Съгласно представения списък на разноските по чл.80 от ГПК /л.855/ същите са в размер на 2 076лв.

/Въззивникът „Е.х.л.“ не представя доказателства за сторени разноски във въззивното производство./

На основание чл.694 ал.7, изр. последно от ТЗ дължимата се държавна такса за въззивното производство следва да бъде възложена на въззиваемата страна - „Н.К.З.“ ЕООД. Държавната такса е в размер на 98 139,92лв.

Водим от изложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260131/26.11.2020г., постановено по търг. д. №169/2018г. по описа на окръжен съд С.З., с което е признато за установено, че „П.х.“ АД /в несъстоятелност/, ЕИК ***** не дължи на „Е.х.л.“ следните вземания :

- вземане в размер на 6 267 250,46 евро, с легова равностойност 12 257 676,47 лв., представляващи обезщетение за неизпълнен договор, установено с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.36 от списъка на приетите вземания/;
- вземане в размер на 6 597 878,23лв., представляващи лихва за забава върху обезщетение за неизпълнен договор, установено с решение по т.дело № 4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.37 от списъка от списъка на приетите вземания/;
- 738 110,39лв., представляващи съдебни разноски, установени с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.38 от списъка от списъка на приетите вземания/;
- 34 319,11лв., представляващи съдебни разноски в производството по т.дело № 83/2014г. на Окръжен съд - С.З. /т.39 от списъка от списъка на приетите вземания/;

както и в частта, с която „Е.х.л.“, „П.х.“ АД /в несъстоятелност/ са осъдени да заплатят на „Н.К.З.“ ЕООД, ЕИК ***** сумата 2 040лв. - разноски в производството, вместо което ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Н.К.З.“ ЕООД, ЕИК ***** против „Е.х.л.“ със седалище и адрес на управление: Н., К., ул.”А.П.”№**, Л.Х., А.А., регистрирано в регистъра на дружествата по №*****, представлявано от Г.К. и М.М. и „П.х.“ АД с ЕИК ***** /в несъстоятелност/ за приемане за установено по отношение на длъжника - „П.х.“ АД /в несъстоятелност/, синдика и всички кредитори в производството по несъстоятелност, за приемане за установено, че не съществува вземането на „Е.х.л.“, както следва:

- вземане в размер на 6 267 250,46 евро, с левова равностойност 12 257 676,47 лв., представляващи обезщетение за неизпълнен договор, установено с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.36 от списъка на приетите вземания/;
- вземане в размер на 6 597 878,23лв., представляващи лихва за забава върху обезщетение за неизпълнен договор, установено с решение по т.дело № 4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.37 от списъка от списъка на приетите вземания/;
- 738 110,39лв., представляващи съдебни разноси, установени с решение по т.дело №4936/2011г. на СГС, 6-8 състав /т.38 от списъка от списъка на приетите вземания/;

34 319,11лв., представляващи съдебни разноси в производството по т.дело № 83/2014г. на Окръжен съд - С.З. /т.39 от списъка от списъка на приетите вземания/.

ОТМЕНЯ решение №260034/29.01.2021г., С КОЕТО „Е.х.л.” е осъдено да заплати по сметка на окръжен съд С.З. сумата от 196 279,84лв. – държавна такса.

ОСЪЖДА „Н.К.З.” ЕООД, ЕИК ***** да заплати на „Е.х.л.” със седалище и адрес на управление: Н., К., ул.”А.П.”№**, Л.Х., А.А., регистрирано в регистъра на дружествата по №*****, представлявано от Г.К. и М.М. разноси за първоинстанционното производство в размер на 2 076лв.

ОСЪЖДА „Н.К.З.” ЕООД, ЕИК ***** да заплати в полза бюджета на съдебната власт сумата от 196 279,84лв. – държавна такса за първоинстанционното производство, както и сумата от 98 139,92лв. – държавна такса за въззивното производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____